

ΕΝΑΣ ΚΟΥΡΕΥΣ - ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΕΛΙΣΣΙΩΤΗ

Μιά σπαρταριστή συνέντευξις του.— Δράματα εις πέντε πράξεις και... πέντε βεβελίας! — «Μέθης άποτε- λέσματα». — «Πεύκος και Τριανταφυλλιά». — «Η Καλαματιανή». — Μελισσιώτης και... Μπωμωρσαί! — Που κατέληξε τó ειδύλλιο του Πανάγου και τής Μαρίας.

Ό κουρεύς - συγγραφέας, για τον ό- ποιον έγραψαμε στο περασμένο τεύχος, λι- γες μέρες μετά την παράστασι τής «Χαΐδως» του, έδωσε μιá συνέντευξι στην «Αυρόπολι» από την όποιαν παίχουμε τó άκόλουθο σαρταριστό κομμάτι :

«— Ήλθα, λέγει ό συντάκτης, να σás συγχαρώ έν πρότωι διά τήν επιτυχίαν τού έργου σας και να σας ζητήσω μιάν μικρή συνέντευξιν διά τήν έφημερίδα εις τήν όποιαν γράφω.

— Σας ευχαριστώ! άπαντá ό Πανάγος. Ήτο μιá αιφνηδιά έμπνευσις τó ειδύλλιον μου αυτό... Άν θέλετε μάλιστα, κάτι περισσότερον!.. Έγγραφα ό,τι άλλοτε ό ίδιος ήσθάνθη!

— Θα σας θίξω έν ζήτημα, κóυρ, Μελισσιώτη, όλος προσοπι- ζών και σας παρακαλώ να μη με παρεξηγήσετε. Θá σας άπεινωθω μιάν έρωτησαν κáποις θδάρκιον: Τού λοιπού ή φιλοτιμία σας θά σας ελιπώτερι νά ξυρρίζετε τούς θεατάς τών φιλολογικών σας έργων;

— Ά! Δέν επιτρέπω εις κανένα να φραντασή δι ό Άψε- Σβδσε έχασεν αιφνηδίως τά μυαλά του! Προτιμώ να είμαι κου- ρεύς χοστάτος και όμ ποιητής πεπασμένος!..

— Σας ζητηώθουν τινές ότι μερικοί στίχοι από τó δραματι- κόν σας ειδύλλιον εινε παρμένοι από τήν δημόδη συλλογήν του Πάσσωβ. Εινε τούτο άληθές ή προέρχονται έκ καζοβούλων φιλο- λογικών διαθέσεων.

— Νά σοϋ πώ φίλε μου, εγώ αυτόν τον Πάσσωβ—δέν ήξερω πώς τον λές—δέν τον γνωρίζω. Τó βέβαιον εινε ότι δυό—τρεις στίχοι, από τó τραγούδι που λέει ό Νάκος εινε παρμένοι από τήν δημόδη ποιήσιν, αλλά δέν ξεται έκ τούτου, ότι ό ήρως μου δέν ήμπο- ρούσε νά πη ένα τραγούδι τής έπο- χής του!.. Και όποιος άλλος κατορ- θούσι νά έρω, έπίτος τών δύο έκείνων στίχων, άλλον τής γνωστής δημόδης ποιήσεως, αναλαμβάνω ευχαριστός να τον ξυρρίζω έφ' όσον ζωής δωρεάν, και πρós τιμοσίαν μου... σικηλός!

— Εις τήν σημαντικήν διασκευσήν τού έργου σας, τήν όποιαν όλοι εβρίσκουν έντελέ, σας έβρωθήσε κανείς;

— Κανείς! Έρωτήσατε περί τούτου τους ήθολοιους και τους πελάτας μου, τους όποιους παρ' όλίγον νά χύσω, διότι όσάκις τούς έξοφούρα και πού ήρχετο κανείς στίχος εις τών νώνν, τούς άφηνα στη μέση ή έπιγαίνα εις τó γρασείο μου, ή έδω εις τó γειτονικόν καφενείο, να γράψω τó σίχο.

— Πόσος καιρός σας έχειριάσθη διά τήν συγγραφήν τού έργου;

- Ένας μήνας.
- Πόσα κερδίζετε από κάθε παράστασι;
- Τίποτε!
- Όροθωγραφίαν γνωρίζετε;
- Όχι.
- Άλλο έργο θά συγγράψετε;
- Άν μου έλλη ό οίστρος.
- Έν τώ μεταξύ θά διατηρήσετε τó καθάυτό έπάγγελμά σας, ή θά κλείσετε τó κουρείον σας και θά γίνετε φιλόλογος;
- Σας έπαναλαμβάνω ότι ήβρεις δέν δέχομαι.

Λογότερα, όταν ό Μελισσιώτης έγραψε και άλλα έργα, άρχισε και όλικώς να κερδίζει από αυτά. Διότι όχι μόνον από τás Έλλη- νικάζς έπαροχίας του έστελναν ποσοτά, αλλά και από τó Έξοτε- ρικόν, όπου τά δραματικά του ειδήλλια ένθουσίαιζαν τούς όμογε- νείς, ό δέ ένθουσιασμός τους αυτός έφτανε στον Πανάγο σε μορ- φή χρυσών λιρών. Με τον καιρό, ό κουρεύς-συγγραφέας άπέκτησε τά έλαττώματα τών λογιών και παραποιούτανε για τά φρωτικά κέρδη τής πνευματικής του εργασίας. Κάποτε έλεγε σ' ένα δημο-σιογραφό που τον έρωτησε «πως πάνε ή Μούσες»: :

— Άφες νά πάνε στο διάβολο! Οι άρχαίοι είχαν άδικο να τις παραστήθουν έτσι παζουλέ. Έπρεπε να τις έχουν σαν ασελε- τούς, γιατί καθώς βλέπω, κανείς δέν τσίφει από ζείνουσ που ανα- ζατηνοταν στο θάνατο εδώ στην Άθήνα. Νά, έγω τέσσερα χρόνια τώρα που γράφο δρά- ματα, άγάνημα νατά όχτώ όζάδες.

— Έν τούτοις είχατε τόσο επιτυχει...
— Εις αυτό συνετέλεσε και ένα τέχνασμα που είχα βάλει σε ένέργεια. Κάθε δράμα μου κλέφτικο έδιοαρξιστο σε πέντε πράξεις και... πέντε όρνιά.Κάθε πράξι και όρνι ψητό!.. Στο

τέλος όλο τó κοινό με τ' όρνιά αυτά έβαλειτο στο τραπέζι, δη- λαδή συγγραφείς, κριτικοί, ήθολοιοί, τζαματιήδες, και με τον τρόπο αυτό έμπουζώνοντο όλοι και δέν έμενε ελευθέρο κανένα στόμα για νά με ζητηγόρησι!

Δέν ειχε συμπληρωθεί έτος από τήν επιτυχία τής «Χαΐδως»,και τήν 1ην Ιουλίου 1893 ό Μελισσιώτης παριστάνει νέο έργο του, τήν «Θυμοϋλα τή Γαλαξειδιώτισσα», πολύ άνώτερη από τήν «Χαΐδω» για τήν υπόθεσι, τήν πλοκή, τή φυσικότητα τών προ- σώπων, τήν έμπνευσι.

Ή «Αυρόπολις»—ή νεοιότερα έφημερίς τής έποχής έκείνης— έδημοσίευσε στην πρώτη τής σελίδα μαζρά άνάλυσι τού έργου, τó όποιον ό κριτικός εβρίσκε «δυσχερές τελειότερον τού πρώτου». Τούτο έφρασε γενική άναστάτωσι στους κύκλους τών δραματικών συγγραφέων. Ή πρώτη σκέψις μερικών έξ αυτών ήταν ν' άπο- σποθούν από κάθε δραματική παραγωγή, γιατί όρισαν πιά να θεσφούν έξευτελιστικό ή! αυτός να συναγορίζωνται «με έναν άγοράμωτο κουρέα». Κατόπιν όμως, άροϋ έσχεφθήσαν ώριμότερα, έθεωρήσαν ευλολη τή νίκη τού «μαραμτήρη» και επεδόθησαν στη συγγραφήν ειδυλλίων άτά Μελισσιώτη. Και, όπως μας πληροφορεί ό ζ. Ν. Αάσαρης «κατόρθωσαν να κρατήσουν επί πολλás έσπέρας τó κοινό με έργα πλήρη κοινοτοπιών και άμμου πάσης καλοιοθούς»

Πολλές φορές ό Πανάγος,ειχε διγηθήει με συγγίνισι ένα ση- μαντικό έπεισόδιο, που έσημαίωσε σταθμό στη ζωή του:

Όταν ήταν στας Πάτρας και εργάζονταν ως βοηθός κουρείου, παρονοσε βιο άσωτο, σιχνάζοντας στα χαροποιάγνια και στις τα- βέρνες. Μιά βραδείά πήγε στο Ίταλικό μελόδραμα και ένιωσθε τόση άποστροφή για τó θέατρο, ώστε δέν ήθελε νά ξαναπάη σε θέαμα. Έπειτα από χρόνια, κατά τó 1874, έπληξε στας Πάτρας ό Έλληνικός θιασος τού μαζαριτί Σούστα και έ- δινε παραστάσεις. Ή φιλική παρέα, στην όποιαν άνηξε ό Πανάγος, κα- τώρθωσε να τών καταφέρη να παρα- ζολουθήρη και αυτός μιá Έλληνική παράστασι.

Έξεינו τó βράδυ παίζοντα τó πολύζρωτο και διδακτικό δράμα «Μα- ρία Ιωάννα ή τ' αποτελέσματα τής μέθης». Ό Μελισσιώτης, νέος τότε, παρηκολούθησε τις περιπέτειες τών ήρώων τού έργου με πολύ ένδιαφέρον και τέτοια έντίπλοι το έβλεπαν, ώστε από τήν άλλη μέρα ούτε κρασί πιά έβαλε στο στόμα του,ούτε χαοτιά έπαιξε. Έγινε άλλος άνθρωπος.

Χαρακτηριστικός τής έξυπνάδας τού Μελισσιώτου εινε σ' ένας άλλος διάλογός του με δημοσιογράφον, ύστερ' από τήν παράστασι τής «Θυμοϋλάς».

— Ποίαν ιδεάν έχετε περί τού έν Σύρω συναδέλφου σας (κου- ρεύος) Νάνου, όστις έγραψε κατ' αυτάς δράμα; έρωτά ό δημοσιο- γράφος.

— Τόν λυποίμαι, καθόσον εγώ τον πήρα στο λαϊμό μου. Αυτός ένόμισε ότι όλες ή μέλισσες ζάνουν μελι, ένθ για νά ζάνη κανείς μέλι πρέπει να εινε τουλάχιστον Με λι σ...σάωιησι!

— Δέν ήμπορώ νά έκφρασθώ, διότι φοβούμαι μην ειπών ότι ζητηγόρω τούς... συναδέλφους μου.

— Πώς; δέν έλέγατε ότι επαΐσατε να εισθε δραματίας;

— Νάι. Δέν είμαι έγω δραματικός, μα εινε ό ζ. Βερναρδάκης...κουρέσις.

— Γιατί;

— Διότι αυτός με τά δράματα του έξοφρισε έως τώρα περι- σότερα μουστάκια παρá εγώ με τά ξοφράγια μου.

Άξιον παρατήρησεως εινε ότι ό συγγραφέας τής «Θυμοϋλάς» παρ' όλες τις θεατρικές επιτυχίες έξαζολουθοδσε να σημνύνεται για τήν εφευρεσί του έναντίον τής τοιχοροσίαι! Στις βιτρίνες τού κουρείου, κοντά στα μιτοικαλάκια τών φαρκιάων του, ειχε εχθέ- σει και άντίτυπα τών δραματικών του έργων! Κάτι τέτοια ειχε ζάνει άλλοτε και ό μέγας θεατρι- κός συγγραφέας Μπωμωρσαί, ό όποιος διατηρούσε πάντοτε μέσα σε κιβώτιο, μαζί με τó χειρογράφου τού «Φιγαρός» του, σ' ένα δίπλωμα εβρεσινεγαχίας που τó ειχε πάρει όταν ήταν ώρο- λογοποιός.

Κατά τó 1894 ό Μελισσιώτης γράφει και έκδιδει σε μιζρό τεϋ- χος μιá χαοιστοιμένη άλληλογου-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΜΕΝΗ ΡΩΣΙΑ

ΣΤΗΝ ΕΠΑΥΛΙ ΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΛΣΤΟΪ

(Πώς την περιγράφει ένας Ρώσος Δημοσιογράφος)

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΣΤΙΞΕΩΣ

Η σιγήν σέ μιὰ μισρή κόμη τοῦ Σώμ. Ὁ ἐπιθεωρητὴς τὸν σχολῶν παρουσιάζεται ἕνα κοῦρι στὸ δῆμαρχο καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ τὸν συνοδεύῃ στὸ σχολεῖο. Ὁ δῆμαρχος ὑπακούει, θέλοντας καὶ μὴ, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀγανάκτησή του καὶ ψιθυρίζει ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δόντια του :

— Μὲ παρασώζεις αὐτὸς ὁ γαϊδάρος.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς τὸν ἀκούσει, μὰ ἔκανε τὸν ζουφὸ.

Ἔστερ ἀπὸ λίγο ἔφτασαν στὸ σχολεῖο. Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἐξέτασε μερικὸς μαθητὰς πάνω σὲ γραμματικὸς κανόνες καὶ στὴ στίξην, ἐνῶ ὁ δῆμαρχος ζήτησε φρονιμαμένως ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά. Τότε ὁ ἐπιθεωρητὴς, χωρὶς νὰ χάσῃ καθόλου τὴν ἀταραξία του, ἔξακολούθησε :

— Ἡ στίξην παίξει σπουδαῖο ρόλο στὸ γράψιμο. Μπορεῖ νὰ κινήσῃ μιὰ φράση νὰ ἔχῃ διαφορητικὴ σημασίαν. Πρέπει νὰ βάζουσι στὴ θέση τους τίς τελείας καὶ τὰ κόμματα. Θὰ σὰς φέρω τώρα κ' ἕνα παραδειγμα :

Σήκωσε ἕνα μαθητὴ στὸν πίνακα καὶ τοῦ ὑπάγορευε, γιὰ τὴν στίξην, τὴν ἐξῆς φράσην :

— Ὁ ἐπιθεωρητὴς κόμμα λέει ὁ δῆμαρχος κόμμα εἶνε γαϊδάρος.

Κατάπληξην στὸ μαθητικὸ ἀκροατήριον.

Ὁ δῆμαρχος ἀοχίζει νὰ ταράξεται.

Καὶ ὁ ἐπιθεωρητὴς δὲν χάνει τὴν ψυχραιμία του.

Καὶ ἔξακολουθεῖ :

— Γράψε τώρα τὴν ἴδια φράσην μὲ τὴ στίξην ὁμοῦ πού θὰ σοῦ πῶ :

— Ὁ ἐπιθεωρητὴς λέει δύο τελείας : ὁ δῆμαρχος, εἶνε γαϊδάρος !

Ἰλαρότης στὸ μαθητικὸ ἀκροατήριον.

Ψυχρολουσία τοῦ δημάρχου !..

φία σὲ στίχους, τὴν «Τριανταφυλλιά καὶ Πεύκος» μὲ τὴν ὁμοίαν ἐξεκινεῖται τὸ ἐρωτικὸ ἐπιπέδιο τῆς ζωῆς του μὲ τὴ Μαρίαν. Ἴδου μερικὰ στίχοι :

• Στὸν οὐρανὸν ἀγνάτευμα κ' ἀπὸ καρδίας φωνάζω
• Ἐοῖς πουλιὰ ποῦτε ψηλά, ἐλάτε παρακάτω
κ' ὅποιο καρδιά ἔχει τραγὴ καὶ δυνατὰ τὰ νύχια
ἔς πνίξῃ τὸ ἀγόνιστο, τὸ ἄποιο γεράκι,
ποῦ τὴν καρδιά μου πλήρωσε μὲ τὰ φραμακερὰ του
τὰ νύχια, καὶ τὰ φύλλα μου τὰ μάδησε τοῦ ἔθμον
καὶ θ' ἀπομείνω ἄγραφο σὺν τὸν ἔσθρὸ τὸ βράχο !..
Καὶ κεῖ ἀκούγω βοῦντὸ, τραγὸς ἀηδὸς χεμαῖα
κ' ἀρπάξγει μὲ τὰ νύχια του τὸ ἄγριο γεράκι,
τὸ ὀρνίθι μὲς στίς ρηματίες, καὶ γλύτωσα ὁ μαῦρος !..

Κατὰ τὴ γνώμη τοῦ κ. Λάσκαρη τὸ τρίτο ἔργο τοῦ Μελισσιώτη, «Ἡ Καλιματιανή», εἶνε τὸ ἄριστόν του. Ἄν καὶ πῶς μιὰ ὑπόθεσι κοινοτάτη καὶ ἐξαντλημένη, κατώρθωσε νὰ τὴν παρουσιάσῃ μὲ μορφή ἐντελῶς νέα : Δύο ἔρασταὶ ἀναγκάζονται, ἀπὸ οἰκογενειακὴ ἀπαιτήσι, νὰ χωρισθοῦν, καὶ ἡ κόρη πεθαίνει φθισικῇ. Τίποτε περισσώτερο ! Ἄλλ', ἡ πλοχὴ, τὰ δραματικὰ ἐπιπεδία τοῦ ἔργου, ἡ φυσικότης τὸν ἀπετέλεσαν μιὰ ἀκόμη ἐπιτυχία : Ἡ ἰδιὸ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ἐλένης ἀσπαρὴ τοῦ ἀραβῆνος ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ μηιστήρος τῆς—λέγει ὁ κ. Λάσκαρης—καὶ ἡ εἴσοδος τὸν μοισακῶν ὁράγων κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ θανάτου τὸν δύο ἐραστῶν, εἶνε σκληρὰ ἠρώτις δραματικῆς δυνάμεως, ὑπερβανούσης τὰς γνώσεις τοῦ ἀγραμμάτου ποιητοῦ, ὅστις τὴν ἀξίαν αὐτοῦ ὀφείλει εἰς τὴν ἔκτακτον τῆς ψυχῆς του δύναμιν καὶ τὴν ἀγὴν ἔμπνευσίν του.

Δώδεκα ἔτη μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ ἀραβῆνος του μὲ τὴν Μαρίαν Καρανασοπούλου, ὁ πιστὸς στὸν ἔρωτά του Πανάγος κατώρθωσε νὰ ὑπερνησιχθῆ ἐπιλόδια καὶ νὰ στεφανωθῇ τὴ Μαρίαν του. Ἡ ἡμέρα ἐνεῖν, ἔλεγεν, ἦταν ἡ πιὸ εὐτυχημένη τῆς ζωῆς του. Ἀλλὰ ἡ Μοῖρα δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ χαρῆ πολὺ τὴν εὐτυχίαν του. Ἐξῆς μῆνης μετὰ τὸ μνηστοσηματικὸ αὐτὸ γάμο, ὁ συγγραφεὺς τῆς «Χαίδως» πέθαινε στὴν ἀγαλιὰ τῆς Μαρίας του, πού οἱ θεοὶ τῆς ἦταν σπαραγμὸς καρδίας. Ὁ Πανάγος Μελισσιώτης ἦταν ἕνας συμπθέστατος ἀντιπρόσωπος τῆς λαϊκῆς ψυχῆς καὶ ὡς τέτοιος ἐσφάρισε μὲ τ' ὄνομα του μιὰ θεατρικὴ ἐποχὴ.

Ὁ παλαῖος

Τὸ κτήμα τῆς Γισσιώτης Πολιάνας δὲν ἔπαθε καμιά ζημία ἀπ' τὴν ἐπανόστασιν. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὸς κινδύνους οὐραρὰ, κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1919, νὰ γκομισθῆ ἀπὸ φανατικὸς ἐπαναστάτας ἱλαίτες, πού τὸ εἶχαν ἐπιτάξει. Μὰ ἐπιτέβη ἡ οὐρακτικὴ Κυβέρνησις, καλ' ὑπόδειξιν τοῦ καλλιτέχνου ἐπιτρόπου τῆς Παιδείας Λουνατσάρου, κ' εἶται δὲν διεπράχθη αὐτὴ ἡ ἱεροσυλία.

Ὁ οὐρακτικὸς τῆς «Ἰξβέτια» ἐποικέφθηκε ὅλα τὰ δωμάτια τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς ἐπαύσεως καθὼς καὶ τὴν αἰθούσαν Ρέμεινγιετὸν, ὅπου οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ δακτυλογράφοι τοῦ Τολστόϊ ἔγραφαν στὴ μηχανὴ τὴν ἀλληλογραφίαν ποῦ εἶχε μ' ἑῶν τὸν κόσμο. Ἐποικέφθη ἐπίσης τὴν αἰθούσαν μὲ τίς φωτογραφίας τῶν προσώπων τοῦ φιλοσόφου καὶ τὸ δωμάτιον ποῦ εἶνε κρηστὸ ἀπὸ φωτογραφίας καὶ δῶρα τῶν θανμαστῶν τοῦ Τολστόϊ. Σὲ μιὰ γωνία αὐτοῦ τοῦ δωματίου βροῖκεται καὶ τὸ τραπέζι πάνω ἀπὸ ὁποῖο ἡ στέγυρος τοῦ κώμοισα Σοφία Ἀνδρέεβνα ἀντέγραφε ἐκτὰ φορεῖς, μὲ τὸ χερὶ τῆς, τὸ τεράστιον μνηστοσημα «Πόλεμος καὶ Εἰρήνη».

Τέλος, ὁ ἀναποκοκτικὸς περιγράφει μὲ κατανυκτικὴν οὐρακτικὴν τὸ γραφεῖον τοῦ συγγραφέως, τὸ ὁποῖο διατηρεῖται ἀκόμα στὴν ἴδια κατάστασιν ποῦ τ' ἀρῆκε ὁ συγγραφεὺς πρὶν γίγῃ ἀπ' τὸ πῆτι του. Σὲ μιὰ γωνία, βροῖκεται ἡ κούρνα, στὴν ὁποία ἔβραζαν τὸν Τολστόϊ διὰν ἦταν βόρφο. Τὸ χαμηλὸν οὐρακτικὸν ποῦ εἶχε τὸν Τολστόϊ ἦταν μόνον καὶ καθότανε χαμηλά, γιὰ νὰ μὴ ἀναγκάζεται νὰ σκῆθῃ διὰν ἔγραφε—λές πὸς τὸν περμῆνι ἀκόμα γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον του. Τὸ σκεδῖον τῆς «Ἰξβέτια» βροῖκεται ἀκόμα κάτω ἀπὸ μιὰ γαλίνην βιτθία. Πάνω στὸ γραφεῖον εἶνε σκεδῖον εἰς αὐτὸν γινεσθὰ γοδῖματα ποῦ φτάσανε στὴ Γισσιώτη Πολιάνα μετὰ τὸ θάνατον τοῦ συγγραφέως, καὶ τὰ ὁποῖα ἠοικέφθη τὸν δὲν τ' ἄνοιξε. Πάνω σ' ἕνα μικρὸν τραπέζι, εἶνε ἀκόμα ἀνοικτὸ ἕνα βιβλίον, στὴ σελίδα ποῦ διάβαζε ὁ Τολστόϊ τὴν προτεραιὰ τῆς φυγῆς του ἀπ' τὸ πῆτι του. Τὸ βιβλίον αὐτὸ εἶνε ἕνα αἰώνιον ἀριστοσημα, τὸ ὁποῖο ὁ Τολστόϊ διάβαζε τακτικὰ δύο-τρὶς φορεῖς τὸ ἡμέρον. Ὁ «Ἰξβέτια» Κασαμὰς τὸν Νιστοσημῶδον.

Παρακάτω, ὁ δημοσιογράφος περιγράφει τὴν ὄχι ποῦ πῆρε ἡ Γισσιώτη Πολιάνα μετὰ τὴν ἐπανόστασιν. Στὸ δωμάτιον ὅπου ἄλλοτε ἔμεναν ἡ κόκκος τοῦ Τολστόϊ, ἡ Ἀλεξάνδρα Ἀνδρέα, ἡ μεγαλύτερη κόρη του, μαζεῖται τώρα γύρω ἀπὸ ἕνα μεγάλο τραπέζι ὅπου τοῖς ἰογάνται τοῦ χοροῦ καὶ τοῖς μαθαίνει γοδῖματα. Ἡ δυνατὴ αὐτὴ γενναία δὲν ἐγκατέλειπε τὴν Ρωσσίαν μὲ τὴν ἐσθῆσιν τῆς ἐπαναστάσεως. Ποιτῆρος νὰ μείνῃ στὸν τόπον ὅπου εἶχε μεγαλώσει, παρὰ ν' αὐτοεξοοσθῆ. Οἱ Μπλοοβίκοι δὲν τὴν ἐπέοραζαν καθόλου. Ἀπειαντίας μάλιστα ἀπ' τὰ 1922, τὴν δοῦθησαν νὰ μεταβάλῃ τὸ πῆτι τοῦ Τολστόϊ ὁ σχολεῖο ἔογασίας γιὰ τοὺς νεογὸς Ρώσοισιν προλεταρίου. Κ' εἶται οὐρακτικὰ, ἡ Γισσιώτη Πολιάνα ἀπὸ ἐρωτικῆς ἐξελίξεσιν ο' ἕνα πολυθρόνον παιδαγωγικὸν κέντρο.

